

A plakát – „Emeljük magasra Jézust!”

Egy héttel a Golgota

utcai rendezvény előtt, egy szombat esti ifin Andi elénk rakott egy 3 oldalas   szsz vegk nyvet". Nem tudtam pontosan mi ez, és miről is van szó, de érdekesnek t nt. H jt m g miut jn kiderült, hogy ez egy, a J zus7-et népszerűsítő, többszereplős produkció lesz, amit több sz j ember előtt kellene előadni a Golgota utc jban. Eddig még nem szerepeltem ilyesmiben, de gondoltam, miért is ne, biztos jó lesz. Jó lett! R jad sul mi, szereplők is  lvezt k. A h t közbeni pr b jkon egyre jobban és gördülékenyebben tudtuk elmondani szövegünket és eljátszani szerepünket.

 gy gyorsan

eljött a szombat. Sajnos a buszunk késett egy kicsit, és emiatt lemaradtunk a kezd sr l, valamint a szekciók elejéről. A Golgota utc jban és az épületben máj ismer s volt a járás a tavalyi Bibliale r r . Az előadóterembe lépve rögtön kezd nkbe nyomt jk a programfüzetet. K -v ncsian néztem bele:   z1149-1159 - Kreatív  ge hirdet s :  ri splak t - rendezte: Szilvási-Csizmadia Andrea"; huhh, ezek mi vagyunk! Itt kezdtem el izgulni egy picit (valaki máj a buszon is). Megvártuk, am -g v get  r a szekciók II. felvonása, és utána helyet foglaltunk Andi szekciójában. Noha a többi előadót máj nem tudtuk meghallgatni, ez az egy is nagyon jó és tartalmas volt. A szünetben egy gyors próbát tartottunk, ami minden eddigi pr b jkn l jobban sikerült, mégis, egyre jobban izgultunk. 

Elkezd tt az istentisztelet.

A teremben körbenézve látszott, hogy a Bibliale r hoz képest azért kevesebben voltak, mégis öröm volt látni, mennyien eljöttek erre a rendhagyó szombatra. A köszöntés és a szolgálatok után  csai Tamás elgondolkodtató prédikációja következett. Bevallom, a vége felé máj inkább azon járt az eszem, hogy mindjárt mi következünk. A prédikáció után, mikor megkaptuk a mikrofonokat és megtörtént az utolsó eligazítás, máj láthatóan mindannyian nagyon izgultunk. Sz tsz rdtunk a teremben, mindenki ott helyezkedett el, ahonnan majd a színpadra kellett vonulnia. Közben eszembe jutott, hogy nekem kell elsőként felmennem a színpadra. Ez a nem túl megnyugtató gondolat m g hosszabbra nyújtotta az elkövetkező 5 percet.

Elhallgatott a

Salgótarjáni Kamarazenekar, a színpad üres volt - akkor hajr j! V gigvonultam a sorok között, fel a színpadra, szembefordultam a szép számú n z sereggel, majd r kezdtem a sz vegemre. Nem is volt olyan vészes, de végképp megnyugodni akkor tudtam, amikor máj a többiek is fent voltak. Olyan volt, mintha csak pr b jn lenn nk. A közepén máj nem is zavart, hogy mennyien néznek minket. Azt jn vége lett, les t ltunk a színpadról, és végre teljes nyugalommal hallgathattuk  sz-Farkas Ernő magával ragad  prédikációját. Az istentisztelet után az egész terem felbolydult, és mindenki kereste az ismerőket, vagy sorban állt meg zni a k zzel írott Bibliát.

Az "riájsplakájr"á

pedig nagyon sok pozitív-v vőlemőnyt és dicsőretet kaptunk, ami még több kedvet adott ahhoz, hogy a kézelelvőben, vagy akár a későbbiekben is vőllaljunk még ilyen produktívkat. Vőgáz ez a nap is vőget őrt, főleg, mert indult a buszunk. Egy lélekemelő és áldásos szombat dőlelőttőn vagyunk tő, ahol tanulhattunk, és kézelebb kerőlhettőnk Istenhez. őrálk, hogy itt lehettem.

ő

Csitőry-Hock
Dővid